

[Chr. Christensen.]

ningens placering — så har forligsforslaget fået en sådan udformning, at vi kan tage medansvar for loven i dens endelige skikkelse.

Jeg skal sluttelig anbefale at stemme for de to ændringsforslag, vi har stillet.

Freddy Madsen (DKP):

Det var fru Tove Nielsen, der sagde, at nu kunne vi alle være glade. Som det allerede er fremgået af debatten, er det ikke alle, der er glade, og vi må melde os iblandt dem, som ikke kan deltage i den ellers ret udbredte jubel over det foreliggende lovforslag.

Det kan vi ikke, fordi det efter vores opfattelse, sådan som det foreligger, er uegnet til at løse en lang række af de problemer, som alle er enige om findes i skolen, og som findes i den nuværende folkeskolelov. Det drejer sig om spørgsmålet om hævdelsen af det faglige niveau, ganske vist ikke, som det fra nogle sider her er fremhævet, ved, at man bevidstløst skal hælde kundskaber på eleverne, men netop ved, at man giver skolen bredde og styrke til at løse de opgaver, den har. Det kan det foreliggende lovforslag ikke.

Vi bestrider ikke, at der på enkelte områder kan være forbedringer. Når det gælder et af de også for os centrale spørgsmål, nemlig spørgsmålet om enhedsskolen, ja, så bestrider vi ikke, at der i hvert fald på papiret her ligger nogle muligheder for at arbejde videre ad den vej. Men det er jo rigtigt, som det allerede er sagt i debatten, at hvis man står over for at vælge at lave en enhedsskole, ja, så må man også erkende, at der skal den nødvendige støtte til, og der skal ansættes de nødvendige lærere til at klare problemerne på en sådan måde, at den forskellighed, der nødvendigvis findes hos eleverne, kan overvindes på en sådan måde, at alle får udbytte af skolegangen. Vi skal ikke glemme, at den samlæsning, som på eksperimentel grund finder sted på nuværende tidspunkt, netop er baseret på, at man ude omkring i kommunerne har ydet betydelige beløb til at få dette gennemført.

Her er der nogle centrale problemer for os. Jeg vil godt gå ind i en række detaljer omkring loven: spørgsmålet omkring for-

målsparagraffen, spørgsmålet om, at man nu kun vil have ét sprog i skolen, fremfor alt spørgsmålet om dispensationsretten, hvor man giver muligheder for, at undervisningspligten udhules. Men det er jo igen et resultat af, at man netop må erkende, at skolen under de vilkår, man nu giver den, bliver så dårlig, at man stadig væk står med problemerne, og det derfor er nødvendigt at sige allerede på nuværende tidspunkt: vi vil komme til at stå med en lang række elever, som vi på et eller andet tidspunkt bliver nødt til at kapitulere over for og sende ud i det praktiske liv.

Men på alle disse områder er det klart, at vi har vores meninger, og vi vil også tage stilling til de ændringsforslag, der foreligger, men for os har det helt centrale, det helt afgørende, i denne sag været, at dette forslag er et udtryk for reelle nedskæringer i timetallet i skolerne, og at hvis man vil lave en skole, der skal kunne overvinde disse problemer, ja, så må man stille de nødvendige midler til rådighed. Det er derfor, vi kun har stillet disse ændringsforslag til §§ 14 og 15 i loven, hvis vedtagelse vi finder er den helt afgørende forudsætning for, at der skal være mening i at gå ud og tale om nogen som helst form for reform. Det, vi siger her, er, at vi vil imødegå de nedskæringer, som faktisk finder sted af folkeskolens undervisning. Af afgørende betydning for at sikre det faglige niveau og dermed elevernes udbytte af at gå i skole er det, at der afsættes den fornødne undervisningstid, og ikke mindst at lærerne får tid til og mulighed for at støtte den enkelte elev.

Når der tales om, at delingen af eleverne i skolens ældste klasser får mulighed for at bortfalde på længere sigt med det foreliggende forslag, er dette tomme ord, så længe man ikke vil være med til at sikre den fornødne tid, men i stedet både skærer ned på den samlede undervisningstid og forhøjer klassekvotienterne og derigennem giver lærerne endnu mindre tid til den enkelte elev. Lovforslagets § 14 vil indebære, at skolen ingen muligheder har for blot tilnærmelsesvis at nå på højde med det, som er intentionerne i den blå betænkning.

Men selv i forhold til den nugældende lov vil den nye lov betyde tilbageskridt; lovforslaget er et foreløbigt højdepunkt i de nedskæringer og de forringelser, som foregår i